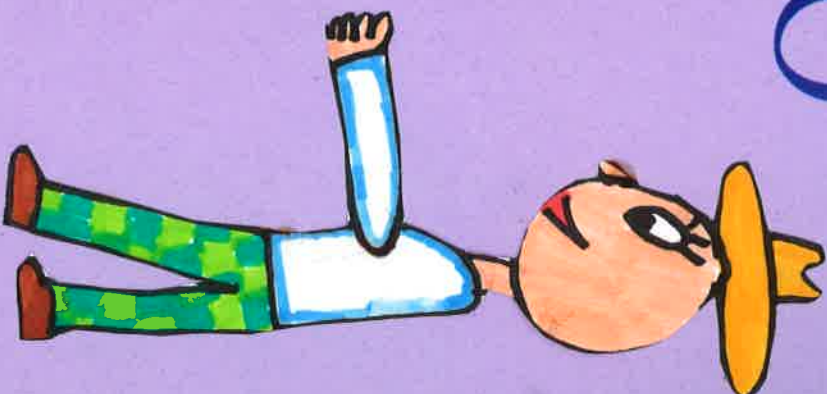
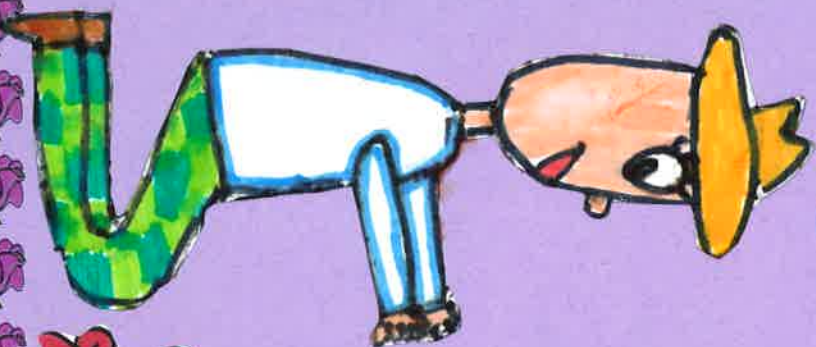

JANKO HRŠAŠKO

zabavljive Slovenke

Raz podvečer sme pozerali správy. Stále hľásia to isté – havárie, vypúšťanie chemikálií do ovzdušia, vyrubovanie lesov na výstavbu diaľnic, znečistenie rieky a živelné katastrofy. V ten večer mi mamička čítala rozprávku o Jankovi Hraškovi. Tak som rozmyšľal, čo by bolo, keby som sa mu mohol podobat', zmenšiť sa a zachrániť našu planétu. Lenže taký som bol unavený a ospalý, až som zaspal.

Zrazu som sa ocitol v krásnej krajine. Bola to neuveriteľná krajina fantázie, snov, priam. Vtom som si spomenuť, čo všetko by som chcel zmeniť. Ako som tak chodil po tej zázračnej krajine, zazrel som stárecka. Sedel na lavičke a hľadel do diaľky. Podišiel som bližšie a spýtal som sa, čo ho trápi. On povedal: „Len toľko chlapček, že keď ja som bol malý, nebolo toľko zla na svete ako teraz.“ Ja som mu odpovedal: „Chcel by som to zmeniť. Chcel by som byť malický, vedieť lietať, dostať sa všade a pomôcť zachrániť svet.“

„Vtom ma stárecek premenil na malého človečika, Janka Hraška. Bol som taký malý, že som si vedel sadnúť aj na motýľa. Dal mi ešte aj zázračnú lyžicu a fazuľu,

które mi mogą pomóc w niebezpieczeństwie. Nieboł to obyczajny starzec, ale deduśko
wśewiedko. Ukązał mi cestu, ktorou som musel prejsť a ocitol som sa na krásnej
zelennej lúke. Uprostred lúky ma už čakał mój farebný „tátoš“ – motýl Belárok.
Nasadol som a vzniesli sme sa nad obláčik Baranček nad moje rodné slovensko.
Leteli sme nad krásnymi lúkami plnými farebných voňavých kvetov, nad vysokými
horami, medzi ktorými presviteli stúžky bystrín, ktoré sa stále zväčšovali a spájali do
mohutných riek. Som – tam mi vo výhlade zabránili mračná hustého smradľavého a
štipľavého dymu. Nedalo mi to a spustil som sa nižšie. Ako tak pozorám, cítam –
Duslo. Veľké komíny chrlili dym a tým znečisťovali ovzdušie. Už ani vtáčik-
letáčik nebolo, plakali stromy, plakali kvety. Ja – Janko Hraško, som nelenil,
vytiahol som malíčku lyžičku. Spravil som čaj – mami a z lyžičky bola veľčizná
lyžica, ktorá presne zakryla komín. Keďže bola zážračná, začala čistiť komíny. Dym
z nich vychádzal čistý a voňavý ako čerstvé lúčne kvietky. O chvíľu sa objavili

vtáčiky různých druhův. Štěbotali, vyspěvovali a létali vysoko k oblakům. Děkovali mi za pomoc a přáli šťastie v d'alsěj záchraňne našěj krajiny.

Ako som tak letel d'alej, ocitol som sa nad riekom. Videl som, že voda v rieke je špinavá. Plávajú v nej flaky od oleja a plastové flage. Zlí ľudia sa takto zbavovali špiny z aut a vyhadzovali plastové flage. Zazrel som aj rybky a rôzne iné riedne živočíchy, ako bojujú o svoj život. Od tej špiny nemohli dýchať a pomaly zomierali. Nemohol som zniesť ich trápenie. A kú sú ľudia krutí. Veľmi som chcel rybičkám pomôcť. Spomenul som si na čarovnú lyžičku. Znovu som spravil čary – mágy a lyžička sa zväčšila. Ako som s lyžicou vyt'ahoval flage, voda sa začala čistiť. Bola čoraz čistejšia. Až rybky boli čulejšie. Všetky riedne živočíchy ma sprevádzali a veselými očkami mi ďakovali. Múdry rak sa prihovoril: „Ďakujem ti za záchraňnu všetkých riek a potôčikov, ktoré boli znečistené ľuďmi.“

Ná med'alekej čistinke ma už čakal motýľ Belášok. „Pod'me rýchlo! Letmal Mámme ešte plno práce! povedal som Belášskovi, ktorý už rozprestrel pestrofarebné krídla a štartoval. Letíme, letíme a Čo sa stalo? Žiadne lesy, žiadne kory, len kýpte stromov. Jeden veľký strom sa týčil v strede ako zázračkom. Ná stromie sedelo niekoľko vtáčikov, veveričiek a pod stromom sa motali zajačičky, ježkovia a chrobáčky. Akí sú smutní. Spýtal som sa na príčinu ich nešťastia. Porozprávali mi, že prišla veľká víchrice a spórobila takúto spúšť. „Zostalo len pár stromov, na ktorých teraz sedíme.“ Chcel som im najako pomôcť. Zvolal som vtáčičky, veveričky a všetky zvieratká. Vtáčičky vo svojich zobáčikoch nosili semená, veveričky a zajačičky mi priniesli malé stromčeky, ktoré som začal vysádzať. Po vysadení sa spustil dážď a pokropil zem výdatnou vlhkou. Nemuseli sme dlho čakať a zasa pokryla nová zelená. Podakovali sa mi a šielili sa v tráve a v korunách stromov. Tieš som sa. Zase som pomohol a zachránil les a tým domov zvieratkám.

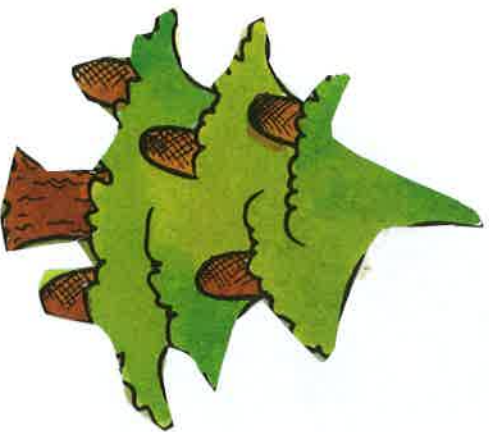

Ƣomaly ma premo hla úmava. Těšil ma vřek výsledek mobjej celo odemanej přece. Belěsok
bol, tiež vyčerpavý od tolikéhó ljetania, tak som ho nechál oddychovať. Ja som vřek
vedel, že mobja začhavana sa ešte neskončila. Ƣomaly som keďčál hore svahom a začul
som čudný zvuk. Ƣlač? Ƣískot? Ƣozriem hore a nadó mnovu takto orol lieta a
mamická nad hniezdockom hľávu skláňá. Ako som sa približoval, plač zosilnel až mi
srdce trhal. Nasledoval som hlas a uvidel som v chumáči trávy vypadnuté orláče.
Bolo skrehnuté a vysilené od plaču. Rodičia mu nevedeli pomôct? ale ja áno. Prišiel
čas na začačnúť fázulu. Zasadil som ju a polial poslednou kvapkou vody, čo som
mal so sebou. Vtom začala kláčiť a rěstla, a rěstla....

Nebolo vidieť kde má vrechol. Jemne som zdvihol orláče a pomaly som sa po
fázulových listkoch šplhal hore k oblakom. Boli tam už len hole skaly. Na najvyššej
skale sa týčilo hniezdocko orlej rodinky. S radostou pritulili svojho synčeka a těšili
sa. Nevedeli ako sa mi podakovať a odvdáčiť? Keďže mobj „tětoš“ motýl? Belěsok už
nevládal ani krídlo pohnúť, takto orol rozprestrel svoje mohutné perute a stúbil
mi, že ma odnesie domov. Najprv som nevedel kam. Ƣotom som si spomenul na tú

krásku zelenú líku odkiaľ som vyrazil. Cestou spať som pozeral na výsledok svojej práce. Videl som krásne husté lesy, čisté rieky a potoky plné života, dýchal som kvetinový vôňu z komínov a šťastných rodíčov tešiacich sa zo svojich ratolestí. Vtom počujem hlas: „Miláčik, vstaňaj! Treba ísť do školy!“ Otvorím oči a viďm....
mam.

Bol to sen? Alebo skutočnosť? Bol to sen? Alebo splnená túžba? No jedno viem, že to bolo krásne! Cítil som nádherný hrejivý pocit pri senci, ktorý ma naplnil šťastím a radosťou z mojej práce.

Napísal: Marta Izáková
Ilustrovala: Kamíka Gyulajová